

"Heikki Valkaman
Yakuzan kosto
sukeltaa vetävästi
helteisen Tokion
rikollispiireihin." HS

KÄTKÖ

HEIKKI VALKAMA

TAMMI

Heikki Valkama

KÄTKÖ

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

© Heikki Valkama ja Tammi 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-5676-4
Painettu EU:ssa

1

Hän etsi kannelta katseellaan paikkaa, johon piiloutua, vaikka tiesi jo, että sellaista ei ollut. Säiliö, jonka takana hän kyyristeli, ei tarjonnut kunnon suojaa.

Hän kävi läpi vaihtoehtoja. Pelastusvene oli aluksen perässä, mutta tie sinne oli katkaistu. Hän jäisi heti kiinni, jos yrittäisi laivan peräosaan. Pelastusveneen irrottaminen ei onnistuisi.

Niigatan satamaan ei ollut enää montaa tuntia matkaa, mutta rannikolle oli silti kymmeniä kilometrejä. Yö oli pilvinen, kuu ja tähdet eivät antaneet valoaan. Kaukana pimeällä merellä tuikki pisteitä, ehkä japanilaisia kalastaja-aluksia. Musta vesi löi laivan kylkeen. Taifuuni oli vasta tulossa, mutta se tuntui jo merenkäynnissä.

Hän mietti voisiko vain hypätä mereen ja uida kohti valoja. Ainakaan häntä ei löydettäisi helposti. Hän pälyili ympärilleen, etsi jotain kelluketta. Vesi ei tähän aikaan vuodesta ollut kylmää, mutta pitkän matkan uiminen öisessä aallokossa olisi hengenvaarallista.

Niin oli laivaan jääminenkin.

Piiloutuminen ostaisi hänelle vain aikaa: alus ei jatkaisi satamaan, ennen kuin hänet oli löydetty.

Hänen oma aseensa oli hytissä. Hän oli salakuljettanut sen laukkunsa valepohjassa. Ja siellä valepohjassa se oli edelleen.

Nyt hän katui, ettei kantanut sitä mukanaan. Tie hyttiin oli tukittu.

Valonheitin pyyhki komentosillalta kantta. Huutoja, käs-
kyjä. Aika kävi vähiin.

Joku satamasta oli paljastanut hänet. Ehkä tieto oli vuota-
nut poliisilta. Koko operaatio oli kaatumassa. Japanilaisiin ei
olisi pitänyt luottaa. Kapteeni vaihtaisi aluksen reittiä, yrittäisi
siirtää lastin toiselle reitille tai heittäisi sen mereen. Hän oli
kuullut perämiehen puhuvan saaresta, jossa lasti olisi turvassa.

Juuri nyt lastilla tai kuukausien soluttautumistyöllä ei
ollut hänelle merkitystä. Nyt piti selvitä hengissä. Hiki valui
niskassa, t-paita liimautui selkään. Samalla iho tuntui olevan
kananlihalla. Tätä varten häntä oli koulutettu, silti kuoleman-
pelko muljui vatsanpohjassa.

Yhtäkkiä oli aivan hiljaista. Moottori oli sammutettu, kuu-
lui vain aaltojen jyske veneen kylkeä vasten. Hiljaisuus huokui
uhkaavana.

Hän vilkaisi puhelintaan. Ei kenttää. Satelliittipaikannin
oli hänen hytissään, samassa laukun valepohjassa. Se kertoi
aluksen summittaisen sijainnin, vaikka muu radiolähetin olisi
sammutettu. Mutta siitä ei ollut nyt iloa. Pelastajia ei ollut
lähistöllä.

Hän mietti hetken ja työnsi puhelimen säiliön takana
olevaan koloon. Se olisi helppo löytää, jos vain etsisi. Sitten
hän riisui kenkensä, housunsa ja paitansa, teki nopean ristin-
merkin ja lähti juoksemaan kohti laitaa.

Hän kuuli laukaukset, ja tunsu luotien viuhuvan ohi. Ne
kimposivat laivan kannesta. Lisää laukauksia. Hän pääsi kai-
teelle, ponnisti, ja tunsu selässään viiltävän, polttavan kivun.

Vesi oli mustaa, hän yritti kauhoa pintaan, mutta raajat
eivät totelleet. Kipu tykytti selässä, hän yritti potkaista jaloil-
laan vauhtia, sukeltaa kauemmas laivasta, mutta ei saanut

pontta jalkoihinsa. Ne tuntuivat painavilta, kuten koko ruumis. Voimat valuivat hänestä samalla kun ilma keuhkoista. Hän vajosi syvemmälle pimeään meren syleilyyn. Kipu tykytti selässä. Ensin vesi tuntui viileältä, pian ei mitään.

2

Koira seiso i keskellä katuä. Sen silmät olivat kauhuäta suu- rina. Se yritti kääntyä ja mennä takaisin sinne, mistä oli tullut, mutta vauhdilla suhahtava moottoripyörä sai sen jähmetty- mään paikalleen.

Harimoto astui ulos autosta, asteli kadulle ja nosti kätensä. Vastaantulijoiden suunnasta kaasutteleva urheiluauto jarrutti, kuski avasi ikkunan ja oli huutaa jotain, mutta veti päänsä takaisin ja sulki ikkunan.

Harimoto nosti tärisevän koiran syliinsä. Se ei pyristel- lyt vastaan vaan antautui nostettavaksi. Nuori shiba, kaula- pannassa oli kiinni talutushihna.

”Ei hätää”, hän totesi koiralle ja käveli jalkakäytävälle. Hän laski koiran alas ja otti talutushihnasta kiinni. Tähän ei ollut aikaa, hän ajatteli. Mutta ei eläintä voinut kadullekaan jättää. Hän kumartui rapsuttamaan koiraa ja koetti katsoa, lukiko pannassa osoitetta. Silloin koulupukuun pukeutunut tyttö juoksi häntä kohti.

”Yoshi, ei saa karata”, tyttö torui huohottaen koiraa, kunnes tajusi kumartaa ja kiittää. ”Olen pahoillani. Se näki rotan ja villiintyi. Sumimasen.”

”Olehan varovainen, se oli keskellä tietä. Olisi voinut käydä pahasti”, Harimoto moitti tyttöä. Tyttö kumarsi syvään ja kääntyi lähteäkseen koiran kanssa.

Harimoto vilkaisi kelloaan. Nyt piti kävellä ripeästi.

Punaiset lyhdyt loistivat katukeittiöiden yllä. Avokeittiöiden tiskien edessä penkkirivit näyttivät tänään olevan tavallistakin täydempää. Ihmiset juopuivat lämpimästä torstai-illasta.

Tuuli oli voimistunut, se heilutti lyhtyjä, mutta se oli lämmin tuuli. Taifuuni oli pyörinyt tovin Okinawan yläpuolella, noussut kohti kaakkoa, kohti Kyūshūa, ja sitten kääntynyt äkisti takaisin merelle. Myrskyn nostattama aallokko oli sotkenut heidän jo muutenkin sekaisin olevia suunnitelmiaan, mutta sateet olivat jääneet tulematta.

Harimoto ylitti sillan, ja vaikka vahteja ei näkynyt, oli selvää, että hänen tulonsa oli pantu merkille jo edellisen sillan kohdalla. Tämä oli vihamielistä aluetta.

Fukuokan yöelämän keskus Nakasu oli kanavien ympäröimä saari. Sitä oli helppo puolustaa ja vartioida. Se oli 3500 ravintolan, host clubin, hierontapaikan ja pubin saareke keskellä suurkaupunkia. Kaidō-ryhmän aluetta.

Vielä parikymmentä vuotta sitten kaikki oli ollut toisin. Silloin Harimoto oli joutunut täällä usein tappeluihin. Reviiirit olivat epäselviä ja menivät ristiin. Ja niitä kokeiltiin nyrkein ja baseball-mailoin. Vaikka hän oli ollut pelkkä nulikka, ajokorttita mopolla hurjastellut bōsōzoku-jengin jäsen, se oli aikaa, jota hän muisti lämmöllä.

Hän kulki neonkyltein valaistua katua, ravintoloiden, hierontapaikkojen ja baarien ohi ja pujahti sivukujalle. Kujan perällä oli kerrostalo. Ensimmäisen kerroksen ulko-oven päällä oli iso valaistu kyltti, Club Dreams, jonka alla oli rivissä kuvia hymyilevistä naisista.

Tällä klubilla hän ei ollut ennen käynyt, mutta arvasi, että se oli yksi Kaidō-järjestön omistamista host clubeista.

Ovimies astui hänen eteensä. Harimoto antoi pikkutakin povitaskusta perhosveitsensä, mutta mies kopeloi hänet silti päästä varpaisiin. Koiran tassusta oli jäänyt kurainen

jälki hänen hihaansa. Nyt sitä oli turha puhdistaa.

Baarin sinertävässä hämärässä soi kabareemusiikki, eikä asiakkaita ollut montaa. Ovimies, siilitukkainen lihaskimppu hieman liian kireässä puvussa, ohjasi hänet baarin perälle, avasi takahuoneen oven ja päästi sisään.

Hän jäi ovelle odottamaan. Kukaan ei kiinnittänyt hänen tuloonsa huomiota. Tai oli selvää, että hänet oli noteerattu, mutta kukaan ei tehnyt elettäkään osoittaakseen sitä. Hän puristi kätensä selän takana nyrkkiin.

Lopulta Shiomi, kakkosmies, heilautti kättään. Naiset nousivat ja lähtivät. Tarjoilija toi pöytään ison pullon sakea ja kuumia pyyhkeitä. Takana seisova nuorempi mies kiirehti sytyttämään tupakan jo ennen kuin pomo, Araki, ehti kaivaa sen kultaisesta savukerasiasta. Rasiaa koristi kirsikankukka, viisi symmetristä terälehteä. Kaidō-kain tunnus.

Araki oli pieni, jäntevä kuusikymppinen mies. Hänen katseensa oli terävä ja pistävä. Koko miehen olemuksessa väreili jatkuva uhka – se oli outoa, sillä mies näytti istuvan rennossa asennossa nahkasohvalla. Ilmekin oli tyyni, suupielessä saattoi olla pieni hymynkare. Siinä missä muut olivat hyvinleikatuissa puvuissa, Arakilla oli yllään SoftBank Hawksin baseball-paita, kuin jollain lähiökapakan ukkelilla. Silti jokin Arakissa sai ajattelemaan, että tämä saattaisi koska tahansa hyökätä jonkun kimppuun tai tehdä jotain muuta arvaamatonta. Väkivallan aura. Arakia oli ennen kutsuttu alamaailmassa rai-vokkaaksi apinaksi, mutta harva uskalsi enää käyttää tuota nimitystä.

Araki imi hiljaa tupakkaa, puhalsi savut antaumuksella ulos ja jäi lopulta tuijottamaan Harimotoa, joka odotti yhä huoneen ovella. Jostain seinän takaa kantautui naurua. Savukiehkura nousi kohti matalaa kattoa.

Lopulta Araki nyökkäsi.

Shiomi, joka oli siis Arakin oikea käsi, hoiti puhumisen. Hän pyysi Harimotoa istumaan.

Nahkasohva narahti.

Viisikymppinen Shiomi oli pienen Arakin rinnalla isokokoinen, vaikka oli tuskin 170-senttinen. Hän näytti muuten tavalliselta salarymanilta, joka oli juuri tullut toimistolta päivän päätteeksi baariin, mutta poskessa irvisti leuasta korvaan saakka ulottuva arpi.

”Sekä idässä että lännessä odotetaan uutta lastia. Ja te selitätte, että teillä on ongelmia. Teille on annettu työ, ja jos ette saa hoidettua sitä, kaikki kärsivät”, Shiomi sanoi. ”Kaman piti levitä Niigatasta jo kaksi päivää sitten. Eikä täälläkään kuulu toimitustanne.”

Harimoto kumarsi, mutta ei vastannut.

”Teidän korealaisenne saavat toimia alueella vain, jos hommat sujuvat. Puheenjohtaja Araki luottaa teihin ja toivoo parastanne. Mutta minä haluan pitää huolen siitä, että puheenjohtaja ei tule pettymään”, Shiomi piti teatraalisen tauon. ”Harimoto, kuuntele minua. Jos tulee ilmi, että vedätte välistä tai vedätätte, tiedätte mitä siitä seuraa.”

Tällä kertaa Harimoto ei vain nyökännyt, vaan kumarsi ja totesi ymmärtävänsä. Uhkaus oli suora. Hän olisi halunnut vastata siihen samalla mitalla. Kokeilla, miten perhosveitsi uppoaisi ensin Arakin ja sitten tämän kätyrien vatsaan. Vielä jonain päivänä. Nyt hänen piti esittää nöyrää, niellä ylpeytensä.

Kaidō-kain johtajaa Takahiro Arakia pelättiin kaikkialla. Harimoto ei pelännyt. Mutta heidän järjestönsä oli pakotettu Arakin liekaan.

Arakin johtama kyūshūlainen Kaidō-kai tunnettiin häikäilemättömänä ja väkivaltaisena ryhmänä, joka oli muutama vuosikymmenessä noussut koko Kyūshūn pääsaaren

johtavaksi rikollisjärjestöksi. Nyt Kaidō-kailla oli muskeleita ja sivukonttoreita ympäri maata. Se oli saanut alaisuuteensa yakuzaryhmiä Shikokun ja Honshūn saarelta. Ja se oli ottanut ison siivun maan huumekaupasta haltuunsa Nomura-ryhmän kaaduttua.

Siitä oli kuitenkin vasta vuosi, kun Harimoton jengi oli joutunut nöyrytykseen yhteistyöhön Arakin kanssa. He olivat onnistuneet pitämään pintansa Kyūshūlla pitkään, mutta Araki, joka oli epäonnistunut Tokion valloituksessa yhdessä Nomura-ryhmän kanssa, oli tarvinnut lisää tulonlähteitä. Ja se oli iskenyt korealaisjengiin kaikin voimin. He olivat menettäneet pari hyvää miestä, hävinneet sodan. Yhteys Pohjois-Koreaan oli kuitenkin Harimoton ryhmän valtti.

Nyt liian iso osa heidän rahoistaan valui Kaidō-ryhmän kassaan. Harimoton ryhmästä oli tullut pelkkä maahantuoja, tukkuri. Jakelu, vähittäiskauppa ja parhaat voitot olivat päätyneet hänen edessään istuvan Arakin käsiin.

Araki tönäisi Shiomia käsivarteen ja otti pöydältä kuuman pyyhkeen, joka oli pakattu muoviin. Hän repäisi muovin hampaillaan auki, veti pienen valkoisen pyyhkeen ulos ja pyyhki sillä antaumuksellisesti kasvojaan ja niskaansa. Muut seurasivat perässä. Kuuman päivän hiki ja lika lähtivät, samalla lämmin pyyhe vilvoitti ja virkisti.

Shiomi kumarsi pomolleen, otti pöydältä kipon, kaatoi siihen isosta pullosta sakea ja ojensi Harimotolle. Pullossa oli sama viidestä kirsikankukanlehdestä koostuva pyöreä symboli, Kaidō-kain tunnus.

Sellainen vaati pokkaa, täällä ei piitattu uusista laeista, joiden mukaan jo pelkkä jengitunnuksen esittäminen oli rikos.

Se, että Arakin joukko uskalsi teettää sakepulloja tunnuksestaan ja otti siten riskin joutua pidätetyksi ja tuomituksi, kertoi vallasta ja varmuudesta.

Araki nosti maljan ja muut seurasivat perässä.

”Kampai. Hedelmälliselle yhteistyölle. Ja Hawksin ylivoimaiselle voitolle tänään”, Araki kähisi. Ja odotti. Hawks oli tosiaan voittanut illan pelin Hokkaidon Nippon Hamia vastaan 10–2.

Odotus jatkui. Vasta kun hiljaisuus muodostui piinaavaksi, Harimoto tajusi, että hänen piti juoda ensin. Hän kulautti kipollisen ja kumarsi.

Araki odotti vielä hetken, ennen kuin nosti saken huulilleen.

Lopulta Araki katsoi kohti Harimotoa. Katse uhkui halveksuntaa. Se antoi ymmärtää, että katseen kohde oli vastenmielinen ja halpa. Harimoto tuijotti hetken takaisin, mutta käänsi sitten katseensa.

Kun he olivat tyhjentäneet kipot, Shiomi kaatoi toiset.

”Hoitakaa kama liikkeelle”, hän totesi ojentaessaan kippoa Harimotolle.

Araki nosti kätensä ja näytti pikkurilliaan. Tulsta tarjonnut nuori mies kiirehti ovelle. Pian host clubin naiset tulivat huoneeseen. Yksi istui Arakin viereen, yksi Shiomin viereen ja yksi Harimoton viereen.

Sopivan hetken tullen Harimoto kumarsi, kiitti ja sanoi lähtevänsä hoitamaan asiaa. Araki ei ollut huomaavinaan.

3

Laivan nimi oli Jayu, se oli koreaa ja tarkoitti vapautta. Alus kulki keskiamerikkalaisen Belizen lipun alla, mutta ei tarvittu kummoista salapoliisityötä todeta, että laiva oli Pohjois-Korean asialla.

Kansainvälisten pakotteiden kiertäminen oli helppoa. Oli kyse Pohjois-Koreasta, Venäjästä tai muusta roistovaltiosta aina löytyi pankkeja, pöytälaatikkoyrityskauppiaita ja veroparatiisien virkamiehiä, jotka olivat valmiita rahaa vastaan hoitamaan kenen tahansa likaisia bisneksiä. Terroristit ja järjestäytynyt rikollisuus saivat turvan samoista satamista. Ei ollut sellaista pahaa, jolle joku ei ollut valmis avaamaan ovea rahaa vastaan.

Ylitarkastaja Daisuke Matsuzaka tuijotti pöydällä olevaa kuvaa laivasta. Jayu oli vuosikymmeniä vanha rahtialus, nuhjuinen ja parhaat päivänsä nähnyt. Laivan nimi oli tyypillinen pohjoiskorealaisille. Vapaus, kansanvalta, viisas johtaja, maailmanluokan pääkaupunki... Koko maa oli täynnä julistuksia sellaisista asioista, joita siltä puuttui. Maan nimikin kertoi siitä, mitä kansa oli vailta: Korean demokraattinen tasavalta.

Kyseinen laiva oli täydellinen esimerkki kansainvälisen rikollisuuden maailmasta: laivan toiminta oli täysin laillista, koska missään virallisessa dokumentissa ei lukenut, että sillä olisi mitään tekemistä Pohjois-Korean kanssa. Dokumenttien

mukaan keskiamerikkalainen laiva oli käynyt hakemassa lastinsa Dandongin satamasta Keltaiseltamereltä.

Dandong sijaitsi Kiinan ja Pohjois-Korean rajajoen, Yalun, suulla, ja sen satamaan tuli suurin osa pohjoiskorealaisesta, Kiinaan päätyvästä tuonnista.

Ylitarkastaja Daisuke Matsuzaka muisti paikan nimen historiankirjoista, Kiinan ja Japanin välisestä sodasta 1800-luvulla, mutta koulussa opituista tiedoista ei ollut tutkinnassa hyötyä.

Tänäkin päivänä Kiinan ja Pohjois-Korean välillä oli yhteistyö- ja avunantosopimus. Kiina käytti naapureilleen uhoavan Pohjois-Korean uhkaa hyväkseen ja piti puolestaan hylkiövaltion taloutta pystyssä.

Jayu oli nyt vuorokauden myöhässä aikataulustaan. Se ei ollut merellä epätavallista. Mutta tullin, Interpolin ja armeijan yhteisoperaatiota se häyttäsi. Merellä oli kaiken lisäksi nousemassa myrsky. Taifuuni oli jossain Taiwanin ja Okinawan välillä, kieppumassa kohti Kyushūn saarta.

Tämä oli niitä hetkiä, kun Matsuzaka jälleen kerran katui sitä, että oli ottanut johtajan pestin vastaan. Koko uransa hän oli vältellyt byrokraatiksi päätymistä, mutta nyt, kuudenkymmenen vuoden iän lähestyessä hän johti Japanin poliisin Interpol-osastoa, joka oli vastuussa kansainvälisistä operaatioista.

Paraikaa Daisuke Matsuzaka istui sataman valvomossa, johon oli rakennettu operaatiokeskus. Huoneen valtavat ikkunat avautuivat isolle betonilaiturille. Laituri oli osa satamakompleksia joen suistossa, aivan meren suulla. Vaikka satama ei vetänyt vertoja Tokion, Köben, Jokohaman tai edes Osakan ja Nagoyan satamille, se oli Japaninmeren suurin, vilkas satama.

Komentohuone oli kyhätty entiseen sataman valvomoon. Sinne oli kannettu taitettavia pöytiä, poliisin tietokoneet ja radiolähettimet sekä laivaston johtokeskuksen laitteisto monitoreineen.

Matsuzaka riisui paksut kulmikkaat silmälasinsa ja hie-roi ohimoitaan. Väsymys oli kiivennyt niskasta päänsäryksi. Auringonnousuun oli vielä aikaa. Enää ei kuitenkaan kannat-
tanut palata hotellille nukkumaan.

Ottaessaan Interpol-pestin vastaan hän ei ollut aivan ymmärtänyt, kuinka paljon juuri Pohjois-Korean toimet tuli-
sivat häntä työllistämään.

Työ Jayu-laivan pysäyttämiseksi oli melkoinen ponnistus. Joitain vuosia sitten Filippiinit oli ottanut satamassa hal-
tuunsa vastaavan laivan. Se oli seilannut Sierra Leonen lipun
alla, mutta oli Pohjois-Korean asialla. Tuolloin Pohjois-Korea
oli ampunut kostona Japanin aluevesille ohjuksen. Sinänsä se
ei ollut tavatonta. Viimeksi keväällä Pohjois-Korea oli akti-
voitunut ja ampunut Japanin yli risteilyohjuksen. Japanilaiset
olivat jo turtuneet, Matsuzakakin huomasi, ettei hälytyksen
tullen enää edes ajatellut lähintä pommisuoja. Silti tämän-
kin operaation yllä leijaili uhka kansainvälisestä selkkauksesta.
Mukana oli tulli, armeija ja poliisi – sekä Etelä-Korean poliisi.

Korean poliisin tietolähde, joka oli koko operaation avain-
asemassa, oli edelleen laivalla. Mies oli eteläkorealainen agentti.
Heillä oli jopa kuvia lastista, siitä, mihin aine oli piilotettu.

Matsuzaka oli ehdottanut, että alukseen iskettäisiin heti,
kun se saapui Japanin vesille. Ministeriö oli kuitenkin kieltä-
nyt. Japanin armeijan, tai siis itsepuolustusvoimien, erikois-
joukon toiminta aluevesien rajoilla olisi saattanut provosoida
Pohjois-Korean lisäksi Kiinaa, jonka kanssa tilanne Japanin-
merellä oli muutenkin räjähdysherkkä. Etenkin Taiwanin
tilanne oli kiristynyt, eikä Venäjän arvaamattomuutta voinut
jättää pois laskuista.

Kiina ja Japani kiistelivät etenkin Senkakusaarista, kol-
mesta mitättömästä kivistä Etelä-Kiinan merellä. Japani-
lainen yksityishenkilö oli omistanut ne 1800-luvulta asti.

1970-luvulla Kiina oli alkanut vaatia niitä itselleen vedoten siihen, että Kiina oli löytänyt ne jo 1300-luvulla. Vuonna 2012 Japanin hallitus oli ostanut ne yksityiseltä omistajalta paalutukseen asemiaan. Nyt Kiinan ja Japanin sota-alukset paritioivat saarten läheisyydessä ja olivat yhtäkkiä saaneet leikkiin mukaan myös Ukrainaa hyökänneen Venäjän.

Mutta Senkakusaarille oli Japaninmereltä matkaa pari tuhatta kilometriä. Matsuzaka oli purnannut asiasta erikoisjoukkojen everstille. Eversti oli todennut, että taktisesti hän piti Matsuzakan ja Interpolin arviota oikeana, laivaan olisi pitänyt iskeä heti, mutta merivoimien tehtävä oli kuunnella herkällä korvalla poliitikkoja ja totella hallintoa, ei väittää vastaan. Matsuzakan eteläkorealainen kollega puolestaan vaati päinvastoin nopeaa iskua.

Miten maailmasta oli taas tullut tällainen, Matsuzaka huokaisi.

Erikoisjoukot, Tokubetsu-keibi-tai tai englanniksi Special Boarding Unit, SBU, oli Japanin itsepuolustusvoimien merivoimien yksikkö, vuonna 2001 perustettu puolialainen taisteluosasto, jota eversti Hideki Kuriyama veti. Kuriyama oli lyhyt, hyväntuulinen ja energiaa pursuava mies, kutakuinkin Matsuzakan ikäinen kokenut sotilas. Erikoisjoukot oli lähetetty paikalle, koska Kansallisen turvallisuuden komissio oli halunnut operaatioon mukaan juuri merillä toimivan osaston.

Erikoisjoukoilla oli kokemusta vastaavista tapauksista. Kuriyama oli ollut kersanttina mukana vuonna 2001, kun Japanin aluevesillä oli uponnut pohjoiskorealainen troolari, joka oli paljastunut vakoilualukseksi. Tuolloin erikoisjoukot olivat olleet valmiina valtaamaan laivan, mutta lopulta alus oli uponnut kuuden tunnin tulitaisteluiden jälkeen.

Tapaus oli kuin vakoojaelokuvasta. Japanilaiset olivat havainneet aluevesillään oudon troolarin, epäilleet sitä vakoi-

lusta ja lähestyneet alusta, joka pakeni. Neljä Japanin rannikkovartioston alusta jahtasi korealaisten laivaa, kunnes jahti muuttui avoimeksi tulitaisteluksi. Lopulta aluksella oli tapahtunut kaksi isoa räjähdystä, joiden syytä ei tiedetty. Ja pian se oli uponnut. Viisitoista pohjoiskorealaista oli kuollut troolarin vajotessa mereen, ja jostain syystä japanilaiset eivät olleet yrittäneet pelastaa hukkuvia. Pohjois-Korean ja Japanin välisen sanaharkan jatkuttua Japani vuonna 2003 nosti aluksen merenpohjasta. Vasta silloin selvisi troolarin todellinen rakenne. Sen keulassa oli luukku, joka kätki sisäänsä toinen aluksen, tavalista kalastajavenettä muistuttava vakoojaveneen, jossa oli erilaisia tiedusteluun tarkoitettuja laitteita sekä kolme tehokasta perämoottoria. Lisäksi kalastusveneeseen oli kätkeyty vedenalainen skootteri eli minisukellusvene, joka pystyi irtoamaan huomaamatta aluksen salaluukusta. Kaikki oli kuin James Bondin elokuvien vakoojalaboratoriosta. Troolarin kannelle kiinnitetyn ison lähi-ilmatorjuntaan tarkoitettun konekiväärin lisäksi hylystä löytyi raketinheittämiä, käsikranaatteja ja muuta tulivoimaa. Matsuzakakin oli nähnyt sen joitain vuosia sitten Jokohaman satamassa museossa, jossa troolari oli näytillä.

Jayu-laiva ei ollut heidän lähteensä mukaan yhtä raskaasti aseistettu. Mutta tämäkin mahdollisuus piti ottaa huomioon.

Kun Matsuzaka totesi eversti Kuriyamalle, että osa väestä oli odottanut ratsiaa jo yli 24 tuntia valmiudessa, tämä oli vain todennut, että puolustusvoimissa oli totuttu odottamaan. No, niin oli poliisissakin. Suurin osa työstä oli odottamista, ei toimintaa. Silti Matsuzaka oli muistuttanut alaisilleen, että nämä lepäisivät vuoroissa.

Isku laivaan oli huolella suunniteltu. Aluksella oli satojen miljoonien jenien edestä metamfetamiinia. Se oli peräisin suurista, pohjoiskorealaisista laboratorioista, jotka ruokkivat erityisesti Japanin ja Thaimaan markkinoita.

Matsuzaka avasi Boss-tölkkihahvin. Taskulämmin kahvi tuntui heti auttavan päänsärkyyn. Hän olisi halunnut nukkua hetken. Juuri nyt se ei kuitenkaan käynyt päinsä, sillä hän oli operaation johdossa.

Virallisesti aluksen lastina oli molybdeenisylintereitä Kiinasta. Molybdeeni oli harvinainen metalli, jota louhittiin paljon Korean niemimaalta. Sitä käytettiin teräksen kovettamiseen ja kysyntä Japanissa oli kova. Japanilaiset sepät olivat käyttäneet sitä samuraimiekköjen kovettamiseen jo 1300-luvulla, ja nykyaikainenkin aseeteollisuus oli sen tärkeä hyödyntäjä.

Tokiolainen metallinvälittäjä oli ostanut sylinterit täysin laillisesti. Tullin asiantuntija kuitenkin arveli, että lastikirjoja oli peukaloitu. Metallia tuli oikeasti Pohjois-Koreasta, mutta muuttamalla alkuperä Kiinaksi saatiin kierrettyä Pohjois-Korealle suunnatut kansainväliset pakotteet. Kaikki tämä tapahtui Kiinan hyväksymänä, ja vastaavaa tehtiin jatkuvasti.

Eversti Kuriyama keskeytti Matsuzakan pohdinnat.

”Radiosignaalin perusteella Jayu kohtasi kalastaja-aluksen ja jatkaa nyt matkaa Niigataan. Arvioitu saapumisaika 08.20.”

KAUKANA PAHASTA MAAILMASTA ET VÄLTTÄMÄTTÄ OLE TURVASSA.

Japanilaisella pikkusaarella lomaileva Riku Mäki kohtaa ostosreissullaan puolialastoman kalastajanaisen. Siitä alkaa kiihkeä romanssi. Mutta pian huvilalla, jolla Riku ystävineen majailee, alkaa tapahtua outoja. Haluaako joku lomalaisista eroon?

Samaan aikaan ylitarkastaja Daisuke Matsuzaka tekee ratsian pohjoiskorealaiseen alukseen, jonka epäillään salakuljettavan Japaniin huumeita. Toisaalla yakuzaryhmittymät taistelevat julmasti vallasta. Miten kaikki liittyy yhteen?

KÄTKÖ on viides japanilaista kulttuuria kiehtovasti kuvaava Riku Mäki -dekkari.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5676-4